

Hensigt. Men Valg efter Valg viser, at over 40 pCt. af de stemmende Vælgere lige saa godt kunne blive hjemme eller lige saa godt kunne blive strøgne af Valg-listerne, deres Stemmegivning har ingen praktisk Følge, de have ingen Indflydelse paa Valgets Udfald, Valgretten er for dem en ganske ligegyldig Sag, i Virkeligheden et Falsum, som det er undskyldeligt at begaa, saa længe man ingen Midler havde til at undgaa det, men som det bliver uforvarsligt at begaa, naar man har et Middel lige ved Haanden.

Tanken om, hvorledes en Forsamling skal være sammensat, naar den skal hvile paa den almindelige Valgret, gaar saa langt tilbage som til den franske Revolution, da Mirabeau i en Tale i 1789 anførte, at Repræsentationen skal være et Spejlbillede af Folket og gengive alle Nuancer i politisk Opfattelse i Befolkningen lige saa tro, som et Landkort forholder sig til det Land, det forestiller. Den berømte franske lærde Arago sagde: Der- som Antallet af franske Vælgere er 500,000, og der skal vælges 500 Repræsentanter, da er den Borger, der kan samle 1,000 Stemmer om sig, ligegyldig fra hvilken Del af Frankrig, fransk Deputeret. Naar de forskellige Partier i Pressen og her paa Rigsdagen — fra socialdemokratisk Side er det gentagne Gange gjort af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) og det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) og andre — gøre Valgresultatet op og foretage Udregninger for at vise, hvor forkerkt Billedet er, hvad er det saa, man lægger til Grund for sine Beregninger? Man regner i Virkeligheden ud — og anser det for det eneste rette —, hvor mange Repræsentanter de forskellige Partier vilde have, hvis Forholdstalsvalgmaadens Princip var det herskende. Det er det, man støtter sig til, det er det, man anser for det eneste rigtige, og ud derfra argumenterer man. Og det er ogsaa det eneste, der kan virkeliggøre den lige og almindelige Valgret, hvad ogsaa det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds udtalte før. Det er det eneste System, der kan give alle de enkelte Folketingsvælgere samme Ret og samme Indflydelse, og det er det, som man gentagne Gange har opstillet som det vigtigste Krav, for hvilket alt andet maa vige.

Allerede i den grundlovgivende Forsamling — altsaa saa langt tilbage som i 1849, den 13. Marts — gør Tscherning, om hvem det ærede Medlem, der nylig

talte, sagde, at han var den mægtigste af alle Venstrepolitikere, opmærksom paa, at naar man holder sig til Flertalsvalg i Enmandskredse, opnaar man ikke det, man tilstræber, at skabe en sand Repræsentation for Folket. Og 14 Aar senere, i 1863, gentager han, at en Valgmaade, efter hvilken man deler Landet i visse Stykker og giver hvert af disse Stykker Ret til at vælge en Repræsentant, er en meget slet Tilnærmelse til at opnaa virkelig sunde politiske Valg. Et virkeligt sundt politisk Valg er et saadant, siger han, hvor et vist Antal Vælgere kan samle sig og udgøre en Valgmenighed. Det gælder ikke om at faa en ufuldstændig Folkemening repræsenteret, men at faa Meningerne repræsenterede saaledes, som de grupper sig om visse Anskuelse, om visse Grund-sætninger. Deling i Valgkredse er det urette. Siden Tscherning udtalte disse fuldkommen rigtige Ord, er der nu gaaet næsten et halvt Aarhundrede, men endnu er man ikke kommen videre, end at man vedblivende vil indskrænke den almindelige Valgret ved de kunstige Hindringer, som Valgkredsinddelingen er for, at Vælgerne kunne benytte deres Valgret saa frit som muligt. Valgretten kan efter sin Natur kun udøves ved en Forbindelse af flere, det er en kollektiv Handling, men alt, hvad der fremmer denne Frihed for Vælgerne, er en Udvidelse af Valgretten, hvad der stiller sig derimod, er en Indskrænkning af den. I Marts 1905 forekastede det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds det daværende Flertal i Folketinget, at det havde en langt større Repræsentation, end det kunde gøre Krav paa ifølge det Vælgertal, det repræsenterede. Der have vi ganske det samme igen. Det ærede Medlem udtalte, at alting gaar op og ned, og at der maaske ogsaa kunde komme den Tid, hvor det daværende Flertal var interesseret i, at Retfærdigheden skete Fyldest, men, tilføjer det ærede Medlem, enten Flertallet er interesseret deri eller ej, skal Retfærdigheden ske Fyldest, den almindelige Valgret skal hævdes. En parlamentarisk Regerings Eksistensberettigelse, mente det ærede Medlem, er, at den har sin Støtte i et parlamentarisk Flertal, og dette atter i et virkeligt Folkeflertal.

Man ser, hvorledes alle Regnestykker, alle Udtalelser munde ud i dette, at Folketinget skal være et Spejlbillede af Folket — et Udtryk, som for øvrigt ogsaa det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds brugte i 1905, og, saa vidt jeg hu-